

Доля... Таке маленьке, коротке слово, а скільки в ньому сили, скільки змісту. Її не обійти, не об'їхати, не змінити. Доля у кожного різна: в одного вона квітуха, весела, в іншого – не можна глянути без сліз. Одному все вдається, все в нього до ладу, а інший прикладає максимум зусиль, щоби хоч якось звести кінці з кінцями. І ніхто не знає що краще, мати гарну вдачу, мати багато грошей, чи бути бідним матеріально та багатим душею.

Раїса сиділа у класі, перебираючи свої книжки. Календарний план був охайно вкладений у теку, учнівські зошити акуратно складені купкою. За дверима було чути гамір хлопців з 9 класу, але вона вже давно не звертала уваги на їх галас, діти ж.

Раїса була вчителькою. Не просто вчителькою, а творителем дитячих душ. Весела, розумна, кмітлива, вона вкладала в серця дітей любов, доброту. Діти любили її за те що вона завжди була справедливою до них, ніколи не сварила просто так і ставилася до усіх з розумінням. Про таких кажуть – вчителька від Бога. Раїсу Миколаївну любили всі: і діти, і батьки, і колеги. Вона була опорою класу, порадицею, класною матусею. Чуйна, весела, добра... Бувало відчинить директор тихенько двері, погляне у клас і дивується: ніби і гамір, але творчий, працьовитий. Клас, ніби маленький вулик, гуде. Всі працюють. А Раїса Миколаївна, наче та мама-бджілка кружляє поміж партами, допомагає. Кого словом

підтримати, кого порадою, а кому і ділом допомогти. І до всіх вона мала підхід. А що вже казати про колег!

Раїса Миколаївна прийшла до школи молоденькою вчителькою, після інституту. Прийшла у нову, тільки побудовану, школу. Тут і залишилася. Більше сорока років неперервного педагогічного стажу. Не одне покоління учнів виховала. Любили її всі, поважали. Мала вона шану від дітей, від батьків, від людей. Школа була її рідною домівкою, місцем, де вона відпочивала душею. І хоча не було спокою від тої праці: завжди комусь потрібна, завжди в роботі, проте любила вона цей швидкоплинний етап свого такого короткого життя.

Але все ж таки, не дивлячись на такий попит, була Раїса Миколаївна самотня. Ні, не одинока, а саме самотня...

У колективі всі жартома називали Раю «наша ніжна»... А все через один випадок. Одного разу прийшла вона на роботу в гарному гуморі. Вчительська гула: вчора непередбачувано вимкнули світло і швидко треба було загасити котел у котельні. Дуже вже намучився той кочегар, вибираючи гарячий попіл. Втомився. Всі наперебій співчували такій важкій праці. Лише одна Раїса Миколаївна, увійшовши до вчительської і не одразу зрозумівши, про що йдеться, промовила: «Ой і хто ж це в нас такий ніжний?». Усі швидко й забули про що розмовляли і голосно вибухнули сміхом. Це ж треба так влучно вимовити! Так і залишилася вона у колег «ніжною».

Жила вона, ніколи не нарікаючи про те, як їй важко. Ніхто і ніколи не чув від неї жалісливих речей. Так склалося, що рано залишилася сама. Чоловік пішов з родини, залишивши Раїсу з двома дітьми. Для жителів маленького селища, де кожна родина як на долоні, розлучення вчительки було як грім серед ясного неба. Така чудова родина, ні сварок, ні бійок, ні нарікань. І на тобі... На питання надоїдливих, розумних, усезнаючих, завжди готових допомогти, деяких жителів села, вона завжди відповідала, що не зійшлися характером. Така доля... Але завжди згадувала чоловіка теплим словом. Дякувала за таких гарних дітей, двох прекрасних дочок.

Доньки Раїси також швидко вирости і покинули свою домівку у пошуках власного жіночого щастя. І хоча у час цифрових технологій та гаджетів вона могла їх чути, бачити, та все ж були вони далеко і в кожній з них своє власне життя. А вона була сама... І знаходила розраду саме у своїй роботі, якій віддала усю себе.

А якою працьовитою вона була! Дуже любила вона квіти: і кімнатні, і на подвір'ї. Посадить, доглядає, пестить їх, голубить, розмовляє з ними. Влітку, коли колеги у відпустці, не сидиться їй вдома, кожного дня відвідує свою школу. Бо ж там її квіточки. У класних кімнатах носить їх то у холодочок, то там де тепліше. А на шкільному подвір'ї і полити треба, і землю припушити. І квітнуть біля

школи від її турботливих рук і бузок, і тюльпани, і ромашки.

Раїса Миколаївна жартома розподіляла своє життя на етапи: перше вересня, новий рік, останній дзвоник, відпустка. Ось тільки но розпочався навчальний рік, тільки склали навчальні плани, як вже Новий рік. Не встигнеш і оком моргнути, а вже весна на порозі: радує, окриляє... А там екзамени, канікули, відпустка. І знову новий навчальний рік... Лише діти кожного року різні: підросли, подорослішали...

Мріяла Раїса Миколаївна останнім часом, що ось закінчить рік і поїде до доньки виховувати онука. І хоча вже була на пенсії, але ніяк не могла покинути свою професію. Та й все хотіла ще хоч трохи попрацювати та допомогти дітям коштами. Але така доля....

Все сталося після свята Миколая. Дзвінок директора і шокуюча новина: нашої Раїси Миколаївни, нашої «ніжної» більше немає... Ось так в один день доля вирішила зіграти злий жарт. Серце зупинилося. Ще вчора вона сиділа у класі, перевіряла зошити, спілкувалася зі своїми учнями... Ще вчора приходила до школи, жартувала з колегами, а сьогодні її вже немає...

Її проводжали усім селом. Тут були і перші її учні і теперішні школярі. Скупі слова подяки, невеличка прощальна промова і все... Розійшлися люди, роз'їхалися діти, усі повернулися до свого звичного життя. Лише у

школі, там де вона була промінчиком усе нагадує про неї: і клас, і квіти. У кожному папірці, у кожному документі, у кожній мізерній деталі вона залишила свій відбиток.

Вже минув рік. Ми знову прийшли провідати нашу «ніжну». Рани втрати поступово загоюються, пам'ять стирає сліди. Але ніяк не можна звикнути з відчуттям несправедливості. Чому? Чому саме такі люди швидко покидають нашу планету? Ми стоїмо мовчки. І розуміємо, вона знову одна, вона самотня. І про неї нагадує лише маленький горбок турботливо нагорнутої землі. Спи спокійно, наша вчителька, наша колега, наша наставниця. Вічний тобі спокій! Така доля....